

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **V. S.**, zastoupený JUDr. Jiřím Vecko, advokátem se sídlem Revoluční 206/8, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie**, Beethovenova 5689/2, 430 01 Chomutov, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 3. 2011, č. j. 15 A 15/2011 – 21,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

III. Odměna advokáta JUDr. Jiřího Vecka **se určuje** částkou 5760 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) zamítl výše uvedeným rozsudkem žalobu žalobce směřující proti rozhodnutí ze dne 9. 2. 2011, č. j. CPUL-7937-60/ČJ-2010-0461KP-BALI, kterým bylo rozhodnuto o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České

republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Proti rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. V této namítá, že žalovaný v rozporu se zákonem překvalifikoval důvod pro zajištění stěžovatele až rozhodnutím ze dne 21. 1. 2011 (pozn. soudu, správně mělo být uvedeno dne 9. 2. 2011), ačkoliv byl povinen stěžovatele propustit ze zajištění dne 1. 1. 2011. Toto rozhodnutí není odůvodněno, neboť neobsahuje přímé odkazy na platné právní předpisy. Stěžovatel dále namítá, že nebyly splněny podmínky dle zákona o pobytu cizinců k zajištění. Žalovaný měl správně aplikovat § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Změna důvodů zajištění, tak jak byla žalovaným provedena, není možná ve formě napadeného rozhodnutí. Navíc ke dni zajištění policií uplynula i doba správního vyhoštění. Není nijak prokázáno, že by stěžovatel nedával záruku toho, že bude ztěžovat správní vyhoštění. Nové rozhodnutí o zajištění po novele zákona o pobytu cizinců nebylo možné vydat.

Stěžovatel navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

Ke kasační stížnosti se dne 16. 5. 2011 vyjádřil žalovaný. Ve vyjádření popsal skutkový stav. K námitce nedostatečného odůvodnění rozhodnutí uvedl, že postupoval v souladu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), tedy uvedl důvody výroku rozhodnutí i s patřičnými úvahami. Žalovaný konstatuje, že postupoval při řízení o zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění v souladu s § 124 zákona o pobytu cizinců. Pro jeho zajištění byly splněny zákonné podmínky. K možnosti uložit zvláštní opatření za účelem vycestování žalovaný zdůraznil, že stěžovatel neoprávněně pobýval na území ČR a nevycestoval z území ČR v době platnosti výjezdního příkazu a zároveň neučinil žádné kroky k legalizaci svého neoprávněného pobytu. Z výše uvedených důvodů spatřuje žalovaný uložení zvláštního opatření za účelem vycestování za nepostačující a bezdůvodné, neboť již v minulosti stěžovatel svým jednáním prokázal, že rozhodnutí správních orgánů ČR nerespektuje, a tedy správní orgán považuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování za neúčelné a rovnou přistoupil k zajištění cizince za účelem správního vyhoštění. Žalovaný taktéž shledal naplnění podmínky existence nebezpečí, že by stěžovatel mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, a to v opakovaném neoprávněném pobytu cizince a opakovaném nevycestování z území ČR.

Ze správního spisu vyplývá, že dne 5. 10. 2010 byl stěžovatel kontrolován hlídkou ICP Chomutov v obci České Hamry. Při kontrole stěžovatel nepředložil žádný doklad totožnosti a ani žádné vízum nebo oprávnění k pobytu na území ČR. Lustrací v policejních evidencích bylo zjištěno, že dlouhodobý pobyt stěžovatele skončil dne 5. 9. 2008, a dále, že stěžovateli bylo dne 9. 6. 2009 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu 1 roku do 29. 6. 2009. Po vydání rozhodnutí o vyhoštění stěžovatel nevycestoval v době platnosti výjezdního příkazu a i přes zákaz pobytu nadále neoprávněně pobýval na území ČR. Stěžovatel ani přes rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 9. 6. 2009 z území ČR nevycestoval a nelegálně zde pobýval a nečinil ani žádné jiné kroky k legalizaci svého pobytu na území ČR.

Dne 5. 10. 2010 bylo stěžovateli doručeno oznámení o zahájení správního řízení dle § 46 odst. 1 správního řádu, ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. a) bod 3 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců, vedené pod č. j. CPUL-7937-8/ČJ-2010-0461KP-BALI. Téhož dne bylo stěžovateli uloženo (rozhodnutí č. j. CPUL-7937/12/ČJ-2010-0461KP-BALI ze dne 5. 10. 2010) správní vyhoštění na dobu 5 let, které převzal dne 5. 10. 2010. Stěžovatel převzal dne 5. 10. 2010 rozhodnutí o zajištění č. CPUL-7937-14/ČJ-2010-0461KP-BALI ze dne 5. 10. 2010 vydané dle § 129 odst. 1 ve spojení s § 123 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve znění do 31. 12. 2010 za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy mezi Evropským společenstvím a Ukrajinou o zpětném přebírání osob. Po doručení tohoto rozhodnutí byl stěžovatel umístěn do ZZC Bělá–Jezová.

Stěžovatel se dne 11. 10. 2010 proti rozhodnutí o správním vyhoštění č. j. CPUL-7937/12/ČJ-2010-0461KP-BALI odvolal. Odvolání stěžovatele odvolací orgán rozhodnutím č. j. CPR-14024/ČJ-2010-9PR-V214 ze dne 6. 1. 2011 dle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl a původní rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutí o odvolání napadl stěžovatel žalobou u krajského soudu. S ohledem na tuto skutečnost žalovaný zrušil kroky k provedení realizace správního vyhoštění a předání stěžovatele dle mezinárodní smlouvy. Dne 9. 2. 2011 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí o zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 ve spojení s § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve znění od 1. 1. 2011, neboť v průběhu zajištění nabyl účinnosti zákon č. 427/2010 Sb., kterým došlo k novelizaci ustanovení § 129 zákona o pobytu cizinců a zákon o pobytu cizinců ve znění od 1. 1. 2011 neumožňoval zajišťovat cizince za účelem předání na základě výše uvedené mezinárodní smlouvy.

Nové rozhodnutí o zajištění ze dne 9. 2. 2011 napadl stěžovatel žalobou. V této namítal, že žalovaný nebyl oprávněn z procesního hlediska napadené rozhodnutí, jímž překvalifikoval důvod zajištění, vydat. Správní řád ani zákon o pobytu cizinců takový postup neumožňuje.

Krajský soud žalobu zamítl. Postup žalovaného shledal zákonným.

V kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje stižní důvody ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Namítá shodně s žalobou, že žalovaný v rozporu se zákonem překvalifikoval důvod pro zajištění stěžovatele žalobou napadeným rozhodnutím, ačkoliv byl povinen stěžovatele propustit ze zajištění dne 1. 1. 2011. Změna důvodů zajištění, tak jak byla žalovaným provedena, není možná ve formě napadeného rozhodnutí. Nové rozhodnutí o zajištění po novele zákona o pobytu cizinců nebylo možné vydat.

Námitky stěžovatele nejsou důvodné.

Námitku stěžovatele, dle které žalovaný nemohl vydat žalobou napadené rozhodnutí, uplatnil stěžovatel již v žalobě a krajský soud ji posoudil. S odkazem na přechodná ustanovení k zákonu č. 427/2010 Sb., kterým byl novelizován zákon o pobytu cizinců, shledal postup žalovaného zákonným.

V projednávané věci byl stěžovatel zajištěn dne 5. 10. 2010 rozhodnutím o zajištění č. j. CPUL-7937-14/ČJ-2010-0461KP-BALI vydaném dle § 129 odst. 1 ve spojení s § 123 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve znění do 31. 12. 2010 za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy mezi Evropským společenstvím a Ukrajinou o zpětném přebírání osob.

Dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění do 31. 12. 2010, *policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováženého cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.* Dle odstavce 2 citovaného ustanovení, *o zajištění policie neprodleně sepíše záznam obsahující údaje o totožnosti zajištěného cizince, datu, čase a místu zajištění a důvod předání nebo průvozu*.

Dle čl. V. Přechodných ustanovení k zákonu č. 427/2010 Sb., *podmínky trvání zajištění cizince, o kterém bylo rozhodnuto podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.*

Dle důvodové zprávy k zákonu č. 427/2010 Sb., *„podmínky trvání zajištění budou posuzovány podle nové právní úpravy. To znamená, že policie při plnění povinnosti stanovené v § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců musí zohlednit změny v podmínkách pro zajištění cizince, zejména změnu rozsahu případů, na které dopadá zajištění za účelem předání nebo průvozu podle § 129 zákona o pobytu cizinců. Nová právní úprava se použije rovněž pro stanovení maximální doby trvání zajištění, což se dotýká především rodin s nezletilými dětmi (§ 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců)“.*

Dle § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců je policie povinna po celou dobu zajištění cizince zkoumat, zda důvody zajištění trvají.

Dle novelizovaného ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění od 1. 1. 2011, *policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováženého cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.*

Z výše uvedených ustanovení je zřejmé, že správní orgán postupuje při rozhodování o zajištění a jeho trvání podle zákona o pobytu cizinců ve znění účinném v době jeho rozhodování, což znamená, že musí zohlednit změny, které v podmínkách pro zajištění cizince nastaly po 1. 1. 2011. Takto postupoval v projednávané věci i žalovaný. Žalovaný zkoumal, zda trvají podmínky pro zajištění. Mezinárodní smlouva mezi Evropským společenstvím a Ukrajinou o zpětném přebírání osob, na základě níž měl být stěžovatel předán, přestala být od 1. 1. 2011 důvodem, pro který bylo možné stěžovatele dle § 129 zákona o pobytu cizinců zajistit. Proto žalovaný přistoupil k vydání rozhodnutí nového. Pokud k datu vydání rozhodnutí o zajištění stěžovatele byly splněny podmínky pro zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 zákona o pobytu

cizinců, byl žalovaný oprávněn napadené rozhodnutí vydat. Existence předchozího rozhodnutí o zajištění za účelem předání stěžovatele tomuto postupu nebrání. Předchozí zajištění cizince je však třeba zohlednit při stanovení doby zajištění s ohledem na maximální dobu, po kterou může být cizinec zajištěn.

Stěžovatel má dále za to, že nebyly splněny podmínky pro zajištění dle zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti namítá, že žalovaný měl správně aplikovat § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Opatření nebyla vůči stěžovateli použita, ačkoliv má zajištění subsidiární charakter. Není nijak prokázáno, že by stěžovatel nedával záruku toho, že bude ztěžovat správní vyhoštění.

Ani tato námitka není důvodná.

Podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je *policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud*

a) je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek,
b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění,
c) cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění,
d) cizinec závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, nebo
e) je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.

Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je*

a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě stanovené policií, nebo
b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“).“

Podle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců, *o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložením neohrozí výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*

Jak již zdejší soud judikoval v rozhodnutí č. j. 7 As 76/2011 – 50 ze dne 15. 7. 2011 *„zajištění cizince musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze zajistit výkon správního vyhoštění jinými prostředky, například uložením zvláštního opatření podle ust. § 123b zákona o*

pobytu cizinců. Není však pravdou, **že by policie musela vždy nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření** *a teprve v případě neúspěchu by mohla cizince zajistit. Takový výklad by vedl v důsledku často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. I když by totiž bylo zřejmé, že se cizinec bude snažit vyhnout vycestování z České republiky, policie by mu nejdříve uložila zvláštní opatření, a poté, co by zjistila, že zvláštní opatření nevedlo ke kýženému cíli, neboť cizinec se začal skrývat nebo odcestoval do jiného státu, mohl by již být výkon správního vyhoštění zmařen a k zajištění cizince by vůbec nemohlo být přistoupeno. Z tohoto důvodu také zákon o pobytu cizinců v ust. § 123b odst. 3 stanoví, že policie zkoumá, zda uložením zvláštního opatření neohrozí výkon správního vyhoštění.*

Uložení zvláštního opatření musí proto být upřednostněno před zajištěním cizince, nicméně pouze pokud lze předpokládat, že cizinec bude schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon správního vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu jsou pak zcela samostatnými důvody pro učinění závěru, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu ust. § 124 zákona o pobytu cizinců."

Dle výše uvedených závěrů je nezbytným předpokladem pro uložení zvláštního opatření absence **důvodné obavy ohrožení výkonu správního vyhoštění**. O takový případ se v projednávané věci nejednalo. Krajský soud k obdobné žalobní námitce v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že v případě stěžovatele uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle §123b zákona o pobytu cizinců nepostačovalo. Stěžovatel totiž již jednou porušil závažným způsobem rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2009, kdy mu bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 1 roku do 29. 6. 2010. Stěžovatel nevycestoval v době platnosti výjezdního příkazu a i přes zákaz pobytu nadále nelegálně pobýval na území ČR a nečinil žádné kroky k ukončení nelegálního pobytu na území ČR. Stěžovatel tak nesplnil povinnost uloženou mu rozhodnutím žalovaného. Proto se krajský soud ztotožnil s názorem žalovaného, že zvláštní opatření za účelem vycestování by v případě stěžovatele byla neúčinná a nezaručovala by, že by stěžovatel plnil povinnosti uložené mu na základě zákona o pobytu cizinců žalovaným. Krajský soud uzavřel, že v případě stěžovatele je zde důvodné nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění (§ 124 odst. 1 písm. b zákona o pobytu cizinců), jak už jednou učinil.

S výše uvedeným nelze než souhlasit. V této souvislosti odkazuje Nejvyšší správní soud na závěry rozsudku č. j. 7 As 44/2011-68 ze dne 28. 7. 2011, v němž tento konstatoval, že „*ustanovení § 129 zákona o pobytu cizinců nelze vykládat mechanicky, ale je třeba vždy brát v úvahu, že zajištění cizince představuje zcela zásadní zásah do jednoho z jeho nezákladnějších lidských práv. Takový zásah je v konkrétním případě na místě jen tehdy, existují-li důvody domnívat se, že bez něho, s nikoli malou pravděpodobností, hrozí, že by účel zajištění (realizace případného vyhoštění) mohl být zmařen. Takový úsudek je nutno učinit na základě poznatků správního orgánu o dosavadním chování a poměrech zajišťovaného, zejména s ohledem na to, do jaké míry dosud respektoval právní řád České republiky a rozhodnutí orgánů veřejné moci, která se jej týkala.*"

Pokud v projednávané věci stěžovatel v minulosti nerespektoval právní řád České republiky, neboť zde pobýval nelegálně a současně neplnil povinnosti uložené mu rozhodnutím o správním vyhoštění ze dne 9. 6. 2009, z území ČR nevycestoval a nečinil

ani žádné jiné kroky k legalizaci svého pobytu na území ČR, nelze předpokládat, že bude ochoten splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření, resp. nelze mít za to, že by uložení zvláštního opatření za účelem vycestování postačovalo. Současně je naplněna též podmínka existence důvodné obavy, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon správního vyhoštění ve smyslu 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Námitka stěžovatele, dle které „rozhodnutí není odůvodněno, neboť neobsahuje přímé odkazy na platné právní předpisy“ není dostatečně konkrétní, aby se jí mohl Nejvyšší správní soud zabývat. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl, např. v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publ. pod č. 488/2005 Sb. NSS, *„žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.“* Stejné parametry musejí obsahovat i námitky kasační, aby bylo možné se jimi dále zabývat.

Tvrdí-li stěžovatel, že ke dni zajištění policií uplynula i doba správního vyhoštění, činí tak poprvé až v kasační stížnosti. Tato námitka nebyla stěžovatelem v průběhu celého správního ani soudního řízení zmíněna a tvoří z tohoto pohledu novum. Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl.

Z výše uvedených důvodů shledal Nejvyšší správní soud kasační námitky stěžovatele nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí zdejší soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Žalobci byl ustanoven zástupce advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Uvedený advokát podal vyúčtování za poskytnuté úkony právních služeb podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). V tomto vyúčtování požadoval odměnu za 3 úkony právní služby - převzetí věci, prostudování spisu a vyjádření. Ustanovený advokát v kasační stížnosti výslovně uvádí, že se první porada s klientem neuskutečnila.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že ustanovenému advokátovi náleží odměna za 1 úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhl. č. 177/1996 Sb., tedy za převzetí a přípravu zastoupení, když nedostatek porady s klientem může nahradit seznámení se se spisem dne 3. 5. 2011 u Krajského soudu v Ústí nad Labem a odměna za 1 úkon podle § 11 odst. 2 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., za doplnění kasační stížnosti. Výše odměny za jeden

úkon činí 2100 Kč. Pokud jde o výši paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, odvíjí se od počtu úkonů právní služby; činí proto za dva úkony 600 Kč. Celkem 4800 Kč. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku 960 Kč odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Celková částka odměny včetně nákladů tedy činí 5 760 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 16. listopadu 2011

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu